

РЕШЕНИЕ

№ 3707

гр. София, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110203269 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 619304-F632924 от 16.12.2021г., издадено от П.Н.Г. – Заместник директор на ТД на НАП София, с което на жалбоподателя „****“ ООД за нарушение по чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), на основание чл.53, вр. чл.83 от ЗАНН и чл.182, ал.1 от ЗДДС е наложена „имуществена санкция“ в размер на 81150 лв. (осемдесет и една хиляди сто и петдесет лева).

Недоволно от това Наказателно постановление е останало наказаното Дружество, което го обжалва в срок. В жалбата се твърди, че обжалваното Наказателно постановление е незаконосъобразно, издадено при допуснато нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на процесуалните правила. В жалбата се твърди, че фирма „****“ ЕООД е издала кредитно известие № 0000000033/22.07.2021г. към фактура № 0000000026/26.11.2020г., но то не било получено от „****“ ООД и Дружеството – жалбоподател е узнало за този данъчен документ от НАП едва на 05.10.2021г. След това се твърди Дружеството – жалбоподател да е инициирало комуникация с управителя на „****“ ЕООД и съответно на 06.10.2021г. „****“ ООД да е получило на електронната си поща въпросното кредитно известие, след което го е отразило в дневника за покупки за данъчен период месец септември 2021г. По съществото на спора в жалбата се твърди, че за да възникне задължение за включване в отчетните регистри на кредитно известие не е достатъчно да се установи, че такова е издадено, а е необходимо то да е получено от данъчно

задълженото лице. Поради това се отрича да има извършено нарушение по чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС. Според жалбоподателя след като кредитното известие е от месец юли 2021г., „*****“ ЕООД е трябвало да върне по сметка на „*****“ ООД сумата от ДДС по него, което е щяло да се приеме като индиция за Дружеството – жалбоподател, че има издаден документ, но такова възстановяване нямало и към датата на подаване на жалбата. На следващо място в жалбата се посочва, че санкцията по чл.182 от ЗДДС се налага само при настъпила вреда за бюджета, ако данъкът е бил определен в по-малък размер. Доколкото кредитното известие е било отразено в следващ период (месец септември 2021г.) и е коригиран ползваният данъчен кредит, то няма ощетяване на фиска като краен резултат. Поради това се твърди, че наложената санкция в размер на 81150 лева не служи за постигане на целта на закона – предотвратяване на избягването на данъчно облагане, което представлява самостоятелно основание за отмяна на НП. В жалбата се изразява и несъгласие относно датата на деянието, като се сочи, че преди датата на получаване на кредитното известие /06.10.2021г./ Дружеството не е могло да изпълни вмененото му задължение. От тук се прави извод, че грешното посочване на датата на нарушението /17.08.2021г./ води до недоказаност на административно – наказателното обвинение, а от там и до незаконосъобразност на Наказателното постановление. С тези аргументи се иска от съда да отмени процесното Наказателно постановление.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят „*****“ ООД се представлява от адв. Л. Ц.-Б.. В съдебно заседание на 03.06.2022г. тя заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 24.01.2023г. адв. Ц.-Б. посочва, че не е имало кореспонденция през месец юли 2021г. до 06.10.2021г. между „*****“ ООД и „*****“ ЕООД. Преповтарят се доводите от жалбата относно неполучаване на кредитното известие и касателно липсата на ощетяване на фиска. Пледира се за отмяна на Наказателното постановление. Адвокатът представя списък с разноски и доказателства за платено адвокатско възнаграждение и моли, в случай, че съдът уважи жалбата, да се присъдят в полза на „*****“ ООД направените по делото разноски. Относно писмените документи, представени по делото от „*****“ ООД адв. Ц.-Б. заявява, че те не следва да се кредитират като частни свидетелстващи документи. Защитата се съмнява в автентичността на писмото на „*****“ ООД, че е изпратено кредитно известие до „*****“ ООД на 22.07.2021г. По отношение на показанията на свидетелката Н. Р. адвокат Ц.-Б. иска те да не се кредитират, тъй като в по-голямата си част противоречат на приетите по делото писмени доказателства. Твърди се, че сделката не се е осъществила, тъй като е имало неизпълнение на продавача „*****“ ООД в уговорения срок - 21.01.2021г. Обяснява се, че тъй като сделката е била платена чрез неотменяем банков акредитив, който приключва на датата, на която е сключен, ако задълженията не бъдат изпълнени в срок, то поради неизпълнение в срок сделката е развалена и „*****“ ООД е трябвало да изпълни финансово-счетоводните си задължения да издаде кредитно известие, което да бъде получено от купувача по сделката „*****“ ООД. Твърди се, че „*****“ ООД в нарушение на ЗДДС е издал кредитно известие шест месеца след законоустановения срок за това и по никакъв начин не е уведомило или изпратило до „*****“ ООД издаденото макар и с голямо закъснение кредитно известие, нито пък е

възстановило на Дружеството – жалбоподател дължимия ДДС по прекратения договор. Поради това адвокатът е на мнение, че не е налице твърдяното в Наказателното постановление нарушение и съответно НП следва да бъде отменено.

Въззиваемата страна – Заместник директор на ТД на НАП София – се представлява пред СРС, НО, 10 състав от гл. юрк. В.. В съдебно заседание на 03.06.2022г. тя заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 24.01.2023г. гл. юрк. В. моли съда да остави жалбата без уважение като я приеме за неоснователна. Според процесуалния представител на въззиваемата страна в хода на проверката е установено, че Дружеството – жалбоподател е нарушило чл.124, ал.5 от ЗДДС. Посочва се, че тази разпоредба изисква неотразените кредитни известия да бъдат отразени в справка-декларация. Твърди се, че е без значение, че получаването на кредитното известие от страна на Дружеството-жалбоподател е станало по-късно, тъй като срокът за подаване на справка-декларация по чл.125, ал.5 от ЗДДС за периода месец юли 2021г. е бил до 14.08.2021г., а в чл.126 от ЗДДС е предвидена възможност за коригиране на вече подадена справка-декларация, ако тя е била подадена по-късно и „****“ ООД е имало възможност да се възползва от тази разпоредба и да отрази кредитното известие в съответния период. Дружеството не е направило това и е отразило кредитното известие не в следващия, а в по-следващия данъчен период, поради което гл. юрк. В. счита, че наказващият орган правилно е приложил разпоредбата на чл.182, ал.1 от ЗДДС, а не превилигирваният състав на алинея 2. Твърди се, че е неотносимо твърдението, че ДДС е внесено съответно при отразяване по-късно на справка-декларация. Като неотносимо се определя и възражението на жалбоподателя, че не е оцетен бюджетът. Акцентираща се на това, че нарушителят е юридическо лице и не се изследване въпросът за вината. Доколкото е определена предвидената в закона имуществена санкция, гл. юрк. В. иска СРС да потвърди НП и да присъди юрисконсултско възнаграждение, като дори се представя и списък с разноски. Относно поисканото от Дружеството – жалбоподател адвокатско възнаграждение процесуалният представител на въззиваемата страна посочва, че то е „прекалено завишено“ и доколкото делото не било с фактическа сложност, се иска съдът да го намали до предвидения в закона размер.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и релевираните от страните доводи, приема за установено следното от **фактическа страна** :

Между „****“ ООД (като купувач) и „****“ ЕООД (като продавач) бил сключен Договор за продажба с рег. № 33/22.11.2020г. за 25 000 кутии по 100 бр. в кутия нитрилни медицински ръкавици без талк за сумата от 405834,73 лева без ДДС или 487001,67 лв. с ДДС. Уговорено било плащането по фактура да бъде, както следва : 405834,73 лева без ДДС с неотменим банков акредитив в полза на „****“ ЕООД срещу издадена фактура, съгласуван с банката на продавача, както и ДДС в размер на 81166,94 лева, авансово платим при подписване на договора и издадена фактура (фактура № 0000000026/26.11.2020г.). Във връзка с това „****“ ООД сключил и договор за прехвърляне на собственост върху финансово обезпечение от 14.12.2020г. с „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД за парично вземане в размер на 405834,73 лева.

От „*****“ ЕООД били издадени две фактури с получател „*****“ ООД : фактура с № 0000000025/19.11.2020г. за гаранционен депозит за доставка на нитрилни ръкавици на стойност 4150.00 евро (8116.69 лева) без ДДС или 4980 евро (9740.03 лева) с ДДС, както и фактура с № 0000000026/26.11.2020г. за нитрилни медицински ръкавици без пудра на стойност 207500.00 евро (405834.73 лева) без ДДС или 249000 евро (487001.67 лева) с ДДС.

През месец януари 2021г. сделката между „*****“ ЕООД и „*****“ ООД била развалена, като парите по фактурите (без ДДС) били върнати по банков път.

От „*****“ ЕООД било издадено и кредитно известие с № 0000000033 от 22.07.2021г. с получател „*****“ ООД поради отказ от доставка на стоките - нитрилни медицински ръкавици без пудра на стойност 405750.00 лева без ДДС или 486900.00 лева с ДДС. Това кредитно известие било изпратено на 22.07.2021г. от „*****“ ЕООД на „*****“ ООД през сайта inv.bg, но няма данни да е било получено тогава.

От „*****“ ООД е подадена справка-декларация за данък върху добавената стойност (ДДС) с вх. № 22251278364 от 16.08.2021г. за данъчен период месец юли 2021г. Заедно със справката – декларация са подадени и отчетни регистри по чл.124 от ЗДДС. В дневника за покупки за данъчния период месец юли 2021г. „*****“ ООД не е отразило кредитното известие с № 0000000033 от 22.07.2021г.

С Резолюция за извършване на проверка № П-22222521171115-ОРП-001 от 05.10.2021г. е разпоредено извършването на насрещна проверка на „*****“ ООД. Проверката е възложена на Т. – инспектор по приходите. Същия ден са изискани от „*****“ ООД фактури № 0000000025/19.11.2020г. и № 0000000026/26.11.2020г. и кредитно известие № 0000000033/22.07.2021г. Изискани са и писмени обяснения за издаване на кредитно известие и основанията за неговото неотразяване в дневниците за покупки от Дружеството – жалбоподател. Искането за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-22222521171115-040-001 от 05.10.2021г. е връчено електронно на „*****“ ООД. Като отговор „*****“ ООД изпратили уведомително писмо, счетоводни документи, извлечение от банкова сметка, както и документи, подписани или разменени между „*****“ ООД и „*****“ ООД.

В хода на проверката и след като от „*****“ ООД научили за издаденото от „*****“ ЕООД кредитно известие с № 0000000033 от 22.07.2021г., поискали от „*****“ ЕООД да им го изпратят. Въпросното кредитно известие било изпратено на „*****“ ООД по електронен път и било прието на 06.10.2021г.

От „*****“ ООД е подадена справка-декларация за ДДС с вх. № 22251283077 от 14.10.2021г. за данъчен период месец септември 2021г. Заедно със справката – декларация са подадени и отчетни регистри по чл.124 от ЗДДС. В дневника за покупки за данъчния период месец септември 2021г. „*****“ ООД е отразило кредитното известие с № 0000000033 от 22.07.2021г.

Проверяващият инспектор по приходите Таня Любенова приела, че доколкото в дневника за покупки за данъчен период 01.07.2021г. – 31.07.2021г. „*****“ ООД не е

отразило получено от него кредитно известие, издадено през периода месец юли 2021г. от доставчика „*****“ ЕООД, а именно кредитно известие № 0000000033/22.07.2021г. с данъчна основа 405750 лв. и ДДС 81150 лв. към фактура № 0000000026/26.11.2020г. и с това е определен ДДС с 81150 лв. по-малко, е направен извод, че на 17.08.2021г. в офис СДО София при ТД на НАП София „*****“ ООД е нарушило чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС. Поради това Т., в присъствието на К.И.С. и М.Р.Д (и двете като свидетели при съставянето и връчването на Акта) съставила срещу „*****“ ООД Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F632924 от 02.11.2021г. за цитираното по-горе нарушение. Актът е връчен на управител на „*****“ ООД срещу подпис на 02.11.2021г.

Въз основа на горецитирания АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него е издадено обжалваното Наказателно постановление № 619304-F632924 от 16.12.2021г., с което за нарушение по чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС, на основание чл.53, вр. чл.83 от ЗАНН и чл.182, ал.1 от ЗДДС Заместник директор на ТД на НАП София е наложил на „*****“ ООД административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 81150 лева.

Наказателното постановление е получено на 10.02.2022г. от управител на „*****“ ООД и е обжалвано с жалба, депозирана в ТД на НАП София на 17.02.2022г.

Тази фактическа обстановка съдът извежда след анализ на събраните по делото писмени и гласни **доказателства** - показанията на свидетелите Любенова, Бабкин и Р.; АУАН № F632924 от 02.11.2021г.; електронни съобщения от 11.10.2021г., 17.02.2022г., 16.02.2022г., 05.12.2021г., 19.01.2021г., 15.12.2020г., 20.01.2021г., 03.12.2020г., 02.12.2020г., 19.11.2020г., 09.12.2020г. (на лист 10, лист 14, лист 15, лист 23, лист 116, лист 117-118, лист 120-122, лист 145, лист 146, лист 150, лист 152-153, лист 154-155, лист 155-157, лист 158-159, лист 160-162 от делото); кредитно известие № 0000000033 от 22.07.2021г.; фактура № 0000000025 от 19.11.2020г.; фактура № 0000000026 от 26.11.2020г.; справка – декларация за ДДС с вх. № 22251278364 от 16.08.2021г. с дневници – покупки на „*****“ ООД за периода юли 2021г.; справка – декларация за ДДС с вх. № 22251283077 от 14.10.2021г. с дневници – покупки на „*****“ ООД за периода септември 2021г.; Искането за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-22222521171115-040-001 от 05.10.2021г.; Резолюция за извършване на проверка № П-22222521171115-ОРП-001 от 05.10.2021г.; Уведомително писмо от „*****“ ООД, счетоводни документи и извлечение от банкова сметка (на лист 50-62 от делото), Писмо за приемане от 18.11.2020г., Договор за продажба рег. № 33/20.11.2020г., Писмо за приемане на оферта, Договор за прехвърляне на собственост върху финансово обезпечение от 14.12.2020г. (на лист 63-76 и лист 163-168 от делото); писмо от „*****“ ЕООД до „*****“ ООД (на лист 12, лист 77 и лист 119 от делото); Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020г. на Изпълнителния Директор на НАП; Заповед № 667 от 30.09.2021г. на Изпълнителния Директор на НАП; Заповед № 20 от 03.01.2020г. на Директор на ТД на НАП София, както и писмо от „*****“ с вх. № 123198/15.06.2022г. (на лист 109-110 от делото).

Приложените по делото и приобщени на основание чл.283 от НПК писмени доказателства (цитирани по-горе) са информативни, обективни и взаимно обусловени.

Поради това съдът ги кредитира. От електронните съобщения на лист 10, лист 14, лист 15, лист 23, лист 116, лист 117-118, лист 120-122, лист 145, лист 146, лист 150, лист 152-153, лист 154-155, лист 155-157, лист 158-159, лист 160-162 от делото се установява разменената кореспонденция между „****“ ООД и „****“ ЕООД във връзка с техните договорни отношения. Тези документи имат достоверна дата, поради което съдът приема, че въпросните съобщения са били изпратени съответно на 11.10.2021г., 17.02.2022г., 16.02.2022г., 05.12.2021г., 19.01.2021г., 15.12.2020г., 20.01.2021г., 03.12.2020г., 02.12.2020г., 19.11.2020г. и 09.12.2020г. Настоящият съдебен състав дава вяра и на приложените на лист 63-76 и лист 163-168 от делото документи, тъй като те са обективни, достоверни и се подкрепят взаимно. От тях, както и от кредитираните по-горе съобщения, съдът установява, че между „****“ ООД и „****“ ЕООД е имало сключен Договор за продажба рег. № 33/20.11.2020г. за 25 000 кутии по 100 бр. в кутия нитрилни медицински ръкавици без талк, като договорената цена е била 405834,73 лева без ДДС или 487001,67 лв. с ДДС. Цитираните по-горе доказателства установяват, че във връзка с тази сделка е имало учреден от „****“ ООД неотменим банков акредитив в полза на „****“ ЕООД в „Райфайзенбанк (България)“ ЕАД за сумата от 405834,73 лева. Тези обстоятелства се установяват не само с писмените доказателства, но и от показанията на свидетелите, разпитани от СРС, като същите констатации фигурират и в АУАН. За коментираните тук обстоятелства показанията на свидетелите Любенова, Бабкин и Р. се явяват непротиворечиви и достоверни, поради което съдът ги кредитира. Именно от тези гласни доказателства и подкрепящите ги писмени доказателства СРС установява, че през месец януари 2021г. сделката между „****“ ЕООД и „****“ ООД е била развалена, като парите по фактурите (без ДДС) били върнати по банков път.

По делото са приложени кредитно известие № 0000000033 от 22.07.2021г., както и две фактури – с № 0000000025 от 19.11.2020г. и с № 0000000026 от 26.11.2020г. Тези писмени доказателства имат достоверна дата и доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Тяхното издаване се доказва и с кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства. Поради това съдът дава вяра и на тези писмени документи. По същество страните по делото не спорят такива документи и в частност кредитното известие да са издавани. Спорно е дали и кога „****“ ООД са получили кредитно известие № 0000000033 от 22.07.2021г. В тази връзка доказателствената съвкупност по делото условно може да се раздели на две групи. В първата група попадат показанията на св. Р., която твърди, че кредитното известие е било изпратено на „****“ ООД на 22.07.2021г. В същия смисъл е и документът на лист 118 от делото, от който също се установява, че св. Р. е изпратила на „****“ ООД по електронен път (чрез сайта inv.bg) на 22.07.2021г. кредитно известие № 0000000033. Според показанията на св. Р. тя е получила отговор, че въпросното кредитно известие е прието. Същевременно по делото няма приложени писмени доказателства, установяващи това приемане на 22.07.2021г. на кредитното известие от „****“ ООД. В другата условно обособена група доказателства спадат показанията на св. Бабкин, който твърди, че не е получил кредитното известие тогава, когато Р. твърди, че го е изпратила и че кредитното известие е получено от Дружеството – жалбоподател едва на 06.10.2021г. В

същия смисъл са и електронните съобщения на лист 23 и лист 117 от делото, както и писмото от „****“ ЕООД до „****“ ООД (на лист 12, лист 77 и лист 119 от делото), където фигурира отбелязване от 06.10.2021г. за прието кредитно известие. Доколкото показанията на св. Р., че кредитното известие е изпратено на 22.07.2021г. от нея намират опора в извлечението от електронна поща, приложено на лист 118 от делото, съдът кредитира в тази част показанията на св. Р. и приема за доказано, че въпросното кредитно известие е било изпратено от „****“ ЕООД на „****“ ООД през сайта inv.bg на 22.07.2021г. Това, обаче, автоматично не доказва, че кредитното известие е било и прието на тази дата от „****“ ООД. Доколкото по делото са приложени електронни съобщения на лист 14 и лист 15 от делото, както и писмо от „****“ на лист 109-110 от делото, които са еднопосочни и звучат достоверно и непредубедено, съдът им се доверява и приема, че след 22.07.2021г. до 22.08.2021г. няма установена кореспонденция между електронните пощи на „****“ ЕООД, „****“ ООД и inv.bg. Това, наред с непредставянето от страна на св. Р. на рапорта за прието кредитно известие на 22.07.2021г., дава основание на съда да приеме, че показанията на св. Р., че кредитното известие било получено от „****“ ООД на 22.07.2021г. са изолирани и дори оборени от налични по делото писмени доказателства. Поради това СРС не дава вяра в тази част от показанията на св. Р.. Същевременно доказателствата, събрани по делото и причислени към условно обособената по-горе втора група доказателства, сочат по един несъмнен и безспорен начин, че „****“ ООД са получили със сигурност въпросното кредитно известие на 06.10.2021г. Всичко това означава, че са основателни и подкрепени с доказателства по делото изложените в жалбата съображения относно момента, в който Дружеството – жалбоподател е получило кредитно известие № 0000000033/22.07.2021г.

Доколкото в АУАН няма изложени факти относно датата на получаване на кредитното известие, то така, както е описана фактологията в Акта, същата намира опора в кредитираните от съда писмени и гласни доказателства, поради което СРС дава вяра и на Акта.

По делото има приложени справка – декларация за ДДС с вх. № 22251278364 от 16.08.2021г. с дневници – покупки на „****“ ООД за периода юли 2021г., както и справка – декларация за ДДС с вх. № 22251283077 от 14.10.2021г. с дневници – покупки на „****“ ООД за периода септември 2021г. Тези документи са обективни, достоверни и непредубедени. Поради това съдът ги кредитира и приема, че Дружеството – жалбоподател е подало тези справки – декларации и е отразило кредитно известие № 0000000033 от 22.07.2021г. не в дневника за покупки за данъчния период месец юли 2021г., а едва в дневника за покупки за данъчния период месец септември 2021г. В този смисъл са и констатациите от АУАН, както и показанията на св. Любенова, които като достоверни и подкрепени от писмените доказателства на лист 26-43 от делото, също следва да се кредитират.

Искането за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-22222521171115-040-001/05.10.2021г. и Резолюция за извършване на проверка № П-22222521171115-ОРП-001/05.10.2021г. също следва да се кредитират от съда като обективни

и достоверни писмени доказателства. Те потвърждават и изложените в тази връзка констатации в Акта, както и показанията на св. Любенова, поради което съдът кредитира и тях.

Приложените на лист 50-62 от делото писмени документи (Уведомително писмо от „****“ ООД, счетоводни документи и извлечение от банкова сметка) са взаимно обосновани, вътрешно логични и достоверни. Поради това съдът им се доверява и приема какъв отговор е бил даден от страна на „****“ ООД във връзка със започнатата насрещна проверка.

По отношение на приложените по делото Заповед на Изпълнителния Директор на НАП и на Директора на ТД на НАП София, настоящият съдебен състав счита, че доколкото те изхождат от държавен орган и разполагат с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства, следва да се кредитират. Така от Заповед № 20 от 03.01.2020г. на Директор на ТД на НАП София, т.2.1. от Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020г. на Изпълнителния Директор на НАП; чл.7, ал.1, т.4 от Закона за Националната агенция за приходите и чл.193, ал.2 от ЗДДС се доказва, че Т. /като инспектор по приходите в ТД на НАП София, Дирекция „Контрол“, Отдел „Проверки“, Сектор „Проверки“, ИРМ Перник/ е имала право да съставя АУАН, включително и процесния. Въз основа на приложената по делото Заповед № 667 от 30.09.2021г. на Изпълнителния Директор на НАП, т.1.3. от Заповед № ЗЦУ-1149 от 25.08.2020г. на Изпълнителния Директор на НАП и чл.193, ал.2 от ЗДДС се установя, че П.Н.Г. е заемал длъжността Заместник директор на ТД на НАП София и като такъв е можел да издава Наказателни постановления, вкл. и проценото НП от 16.12.2021г. Гореизложеното означава, че АУАН и издаденото въз основа на него Наказателно постановление изхождат от компетентни лица.

Извън доказателствената маса съдът остави онези документи, които не са на официалния за съда език /български език/, а именно тези на лист 11, лист 123-144, лист 147-149 и лист 151 от делото.

Съдебният състав не подложи на анализ и наличното на лист 113-114 от делото писмо, подписано от Н. Р., тъй като то съдържа свидетелски показания, които не са дадени устно и непосредствено пред съда, а в писмен вид и това го прави негодно и като гласно, и като писмено доказателство.

При така установената фактология и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достигна до следните **правни изводи** :

Жалбоподателят е лице, срещу което е издадено обжалваното Наказателно постановление. Жалбата е подадена в законоустановения /към февруари 2022г./ срок от оправомощено за това лице срещу акт, подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което СРС приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Актът за установяване на административно нарушение и Наказателното постановление са издадени от оправомощени за това лица (съгласно изложените по-горе

мотиви) и при спазване на изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3 от ЗАНН, чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН и чл.58, ал.1 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав счита, че са налице реквизитите по чл.42, респ. чл.57, ал.1 от ЗАНН. Нарушението е разбираемо, подробно и ясно описано. Изрично е изведена датата на извършване на нарушението – 17.08.2021г., като е обяснено, че 14 и 15 август 2021г. са неприсъствени дни, а денят, следващ крайния срок е 16.08.2021г. Дали това е в действителност датата на нарушението е въпрос по същество.

След цялостна служебна проверка настоящият съдебен състав не установи в хода на административно – наказателното производство да са били допуснати неясноти на административното обвинение, както и съществени процесуални нарушения, които да ограничават правото на защита на наказаното лице. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в АУАН и в Наказателното постановление.

Доколкото в случая проверката на „*****“ ООД е започнала на 05.10.2021г., СРС приема, че процесното нарушение е било констатирано в периода след 05.10.2021г. и преди 02.11.2021г., когато е съставен АУАН. Дори и считано от 05.10.2021г. до датата на съставяне на АУАН (02.11.2021г.) не е изтекъл 3-месечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. От датата на нарушението (17.08.2021г.) до датата на съставяне на Акта (02.11.2021г.) не е изтекъл и 1-годишният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Между датите на съставяне на Акта и на Наказателното постановление е минало по-малко от 6 месеца, поради което съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

Водим от изложеното до тук съдът прие, че не са нарушени правата на наказаното лице да разбере за какво административно нарушение го наказва административно – наказващият орган. Не са налице законовите основания за отмяна на Наказателното постановление на формално основание и спорът следва да бъде решен по същество.

Съгласно чл.124, ал.5 от ЗДДС регистрираното по ЗДДС лице е длъжно да отрази получените от него кредитни известия в дневника за покупки за данъчния период, през който са издадени, включително издадени от лица, на които е прекратена регистрацията по този закон. Видно е, че законодателят обвързва задължението по чл.124, ал.5 от ЗДДС не с момента, в който кредитното известие е получено, а с данъчния период, за който кредитното известие е издадено. Това означава, че кредитното известие № 0000000033 от 22.07.2021г. е следвало да бъде отразено от „*****“ ООД в дневника за покупки за данъчния период юли 2021г. По делото е безспорно, че това кредитно известие не е било отразено в дневника за покупки на Дружеството – жалбоподател за данъчния период месец юли 2021г., а е било отразено в дневника за покупки за данъчния период месец септември 2021г. За да се приеме, обаче, че е реализиран от обективна страна съставът на вмененото на Дружеството – жалбоподател нарушение не е достатъчно само да се установи, че „*****“ ООД е регистрирано по ЗДДС лице, че има издадено кредитно известие и че то не е отразено в дневника за покупки за данъчния период, през който е издадено (в случая месец юли 2021г.), а е необходимо да се докаже, че това кредитно известие е „получено“. Доколкото

разпоредбата на чл.124, ал.5 от ЗДДС борава с този термин, неоснователно е твърдението на гл. юрк. В., че е ирелевантно, че кредитното известие е получено по-късно.

От събраните и обсъдени по-горе доказателства се установи, че кредитното известие № 0000000033 от 22.07.2021г. е изпратено на 22.07.2021г., но няма доказателства да е било получено от „*****“ ООД преди 06.10.2021г., за която дата съществуват доказателства, че документът е бил получен от Дружеството – жалбоподател. От тук съдебният състав прави извод, че към твърдяната дата на деянието 17.08.2021г. не е доказано кредитното известие да е било получено от „*****“ ООД. Това на свой ред означава, че не е доказано от обективна страна кредитното известие да е получено, което е един от елементите от фактическия състав на нарушение по чл.124, ал.5 от ЗДДС. Получаването на данъчния документ е елемент и от фактическия състав на чл.182, ал.1 от ЗДДС. Доколкото в случая този елемент не е доказано да е бил реализиран преди 06.10.2021г., съдът счита, че не е доказано от обективна страна извършването на деянието по чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС на процесната дата – 17.08.2021г. В горния смисъл е и Решение № 16902/17.12.2013г. на ВАС по адм. дело № 4780/2013г. на VIII отделение, в което се приема, че липсата на доказателства за получаването на кредитното известие от регистрираното по ЗДДС лице е пречка за прилагане на нормата на чл.124, ал.5 от ЗДДС.

Поради недоказаност на деянието от обективна страна е безпредметно да се обсъжда субективната страна на деянието.

Доколкото не се доказва кредитното известие да е получено от „*****“ ООД преди 06.10.2021г., то неотразяването на този данъчен документ в отчетните регистри за данъчния период юли 2021г. не може да обоснове налагането на административно наказание по реда на чл.182, ал.1 от ЗДДС.

Водим от изложеното СРС прие, че поради недоказаност на обвинението по чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС, обжалваното Наказателно постановление следва да бъде отменено.

С оглед изхода на делото разноси не се дължат в полза на въззиваемата страна.

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в производствата пред районния съд страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Въпросът за разноските е уреден в чл.143 от АПК, който е част от Дял III - „Производства пред съд“ и за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК /според чл.144 от АПК/. Според чл.80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В настоящия случай това законово изискване е изпълнено, тъй като в съдебно заседание на 24.01.2023г. е представен списък с разноси, който съответства по размер на уговореното и изплатено възнаграждение за адвокат на жалбоподателя – 2965 лева – съгласно договора за правни услуги, фактурата и платежното нареждане, приложени на лист 180-183 от делото. Според чл.143, ал.1 от АПК и с оглед изхода на делото, органът, издал процесното НП (т.е. НАП) следва да заплати на жалбоподателя направените от него разноси за един адвокат. Според чл.18, ал.2, вр. чл.7,

ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (редакцията, която е била в сила към датата на плащането на адвокатското възнаграждение - 31.05.2022г.) – при глоба от 10 000 до 100 000 лева (както в случая – 81 150 лева) минималният размер на адвокатското възнаграждение е „830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв.“, т.е. 2964.50 лева. Освен това адвокат Ц.-Б. е взела участие и в четирите заседания пред СРС, като Наказателното постановление се отменя по съображения, съвпадащи с визираните от нея в жалбата и по време на съдебните прения. Съгласно чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ, бр. 88 от 04.11.2022г.) за третото и четвъртото по ред заседания пред СРС, които са били съответно на 09.11.2022г. и на 24.01.2023г., на адвоката се заплаща допълнително по 250 лева, т.е. общо 500 лева над посочените по-горе 2964.50 лева. Това означава, че съгласно чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в сила към датата на плащане на адвокатското възнаграждение - 31.05.2022г.) и чл.7, ал.9 от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Д В , бр. 88 от 04.11.2022г.) минималното възнаграждение за адвокат на Дружеството – жалбоподател е 3464.50 лева, а поисканите от адв. Ц.-Б. разноски са под тази сума (2965.00 лева). Поради това настоящият съдебен състав няма основания да не присъди поисканите от процесуалния представител на Дружеството – жалбоподател разноски в размер на 2965.00 лева и съответно възражението на гл. юрк. В. за прекомерност на адвокатския хонорар не следва да бъде уважено. За пълнота на изложението следва да се посочи, че минимално дължимото адвокатско възнаграждение се определя според цитираните по-горе разпоредби от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и е обвързано с размера на наложената на Дружеството – жалбоподател имуществена санкция, а не съобразно фактическата сложност на казуса, какво пледира процесуалният представител на въззиваемата страна. Поради всичко това НАП следва да бъде осъдена да заплати на „****“ ООД сумата от 2965.00 лв. за направени от Дружеството – жалбоподател разноски по делото за адвокат.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 619304-F632924 от 16.12.2021г., издадено от П.Н.Г. – Заместник директор на ТД на НАП София , с което за нарушение по чл.124, ал.5, вр. чл.182, ал.1 от ЗДДС на основание чл.53, вр. чл.83 от ЗАНН и чл.182, ал.1 от ЗДДС на „****“ ООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 81150.00 лева (осемдесет и една хиляди сто и петдесет лева).

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „****“ ООД с ЕИК 130349076, със седалище и адрес на управление : гр. София, п.к. 1510, район „Подуяне“, ул.

„Стефан Консулов“ № 12, с управители и представители по отделно : М.Щ.Б., С.Х.Л., Е.И.Г., Н.Б.Е. и Л.Й.Н. за направени по делото разноси за адвокат сумата от 2965.00 лева (две хиляди деветстотин шестдесет и пет лева).

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град по реда на АПК в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____